

זוהר חלק ב' פרשת תרומה דף קסג ע"ב

הרואה צדיקים כאילו רואה פני השכינה

"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה אֶל פְּנֵי הָאֲדֹן ה'". [אל האדון ה' או לפני האדון ה' צריך לומר, מהו פני, אלא זו פני השכינה, מי הם פני השכינה] אמר רבי אלעזר, כאשר רואה האדם צדיקים או אנשים זכאים שבדור ופוגע בהם, ודאי הוא רואה פני השכינה, ולמה נקראים פני השכינה, לפי שהשכינה מסותרת בתוכם, היא בהסתר והם בהתגלות, ולפי שהם קרובים לה נקראים פנים שלה, והיא מתתקנת עמהם להתראות לפני מלך העליון.

זוהר חלק ב' פרשת בא דף לח ע"א

צריך ללכת לצדיקים ללמוד מהם

בכו רבי חייא ורבי יוסי ואמרו, רבי שמעון בר יוחאי, שהוא פתח השערים של סודות החכמה, והוא פעל תקון במדרגות העליונות, ודאי בדור הזה מי הוא פני האדון ה', זה רבי שמעון בר יוחאי, שעליו נאמר: **"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה אֶל פְּנֵי הָאֲדֹן ה'"** [עג], שמי שהוא גבר בגוברין צריך להתראות לפניו.

זיו הזוהר

שהקו"ף מן קדוש נשתנה בעבור הסמיכות מן קמ"ץ לשו"א. **והנה** כפי שסדרתי בפנים סמיכות הענינים, נראה ממילא מתורץ על נכון, שיש כאן רמז טוב על דרוש הזה, אבל עוד נראה לי לתרץ בדרך אמת, דהנה נמצא בתורה טעם פסיק בין האדון ובין ה', הן בהפסוק דמשפטים והן בהפסוק דכי תשא, וזה פלא, דאם נאמר הפירוש שהאדון הוא ה', וה' הוא האדון אם כן אין כאן מקום כלל להטעם פסיק שבאמצע, וידוע שהטעמים נמסרו למשה מסיני, לכן דרשו שזה שני דברים, ופני האדון היינו צדיקי הדור, ואפשר שמכאן לקחו חכמינו ז"ל הדין שחייב אדם להקביל פני רבו בשלש הרגלים, וזהו תירוץ אמת בעזרת ה' יתברך, ואוכל לומר מקום הניחו לי וכו'.

עג. מבקרי הזוהר מצאו כאן מקום להשפיל כבוד הזוהר, דאיך יתכן לקרות לר' שמעון בר יוחאי פני האדון ה', והגאון יעב"ץ רוצה לתרץ, שזה מוסב על הפסוק **"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה אֶת פְּנֵי הָאֲדֹן ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל"** דפרשת כי תשא, ודורש את לרבות תלמידי חכמים, כדדרש ר' עקיבא על הפסוק **"אֶת ה' אֱלֹהֵיךָ תִירָא"** (דברים ו יג). **והרב** רבי משה מקוונץ בספרו בר יוחאי רוצה לתרץ, שזה האדון ה' היינו האדון שנתמנה מאת ה', ועל דרך שאיתא בזוהר פרשת נשא בסוף האדרא רבא, על הפסוק **"וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֹג לְקֹדֶשׁ ה' מְכַבֵּד"** (ישעיהו נח, ג), מאן הוא קדוש ה', דא ר' שמעון בר יוחאי, אבל גם זה התירץ נראה לדחוק, דאם כן היה לו לומר אל פני אדון ה', האל"ף בחטף קמץ, כמו

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכד ע"ב

שלא לערב הקדושה בהקליפה

"רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתֶּךָ תָּבִיא בֵּית ה' אֶלֶהֶיךָ לֹא תִבְשֵׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ", אמר רבי אבא, מה ענין זה לזה, אלא שלא לערבב דבר תחתון בעליון, שלא תהיה יניקה לצד של חיצוניות מן צד של פנימיות^[עד], מה בין זה לזה, זה של חיצוניות הוא מצד הטומאה, וזה של פנימיות הוא בצד הקדושה.

מהו "אמו", זו השכינה הקדושה שנקראת אם, "בַּחֲלָב אֲמוֹ", שלא יהי יונק מצד הקדושה מי שלא נצרך.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכח ע"א

אמר רבי יהודה, מה שאמר רבי אבא לא נכון, "בַּחֲלָב אֲמוֹ", בחלב האם צריך לומר, מהו "אמו", ואפשר תאמר שהשכינה הקדושה היא אמו של צד הטומאה, לא כן, שהרי שמעתי שאמר רבי שמעון, שהשכינה אם הקדושה היא, בחלק של ישראל נאחזת, שכתוב: "כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ" (דברים לב, ט).

גם הקדושה וגם הטומאה תלויים בשכינה

אמר רבי שמעון, יפה אמרת, וגם רבי אבא יפה אמר, שהכל זה בזה תולה, בא וראה, שהשכינה נאחזים בה למעלה, מצד זה ומצד זה, ושנים הם, צד אחד לימין וצד אחד לשמאל, ולפיכך יש מהם הנוטים לימין ומהם הנוטים לשמאל, וכולם תולים בזאת האם הקדושה, ונאחזים בה, מתי נאחזים בה, בזמן שזאת האם יונקת מצד של דין, והמקדש נטמא, והנחש התקיף מתחיל להתגלות, אז יונק הגדי מחלב אמו, והדינים נתעוררים.

ישראל מביאים ביכורים ועל ידי זה לא נמסרים לצד הטומאה

ועל כן ישראל מקדימים ומביאים בכורים, וכאשר מביאים הבכורים, צריכין לומר ולפתח בו בלבן, שבקש בכשפיו האלו לשלוט ביעקב ובזרעו הקדוש, ולא נתנו בידו, ולא נמסרו ישראל לצד זה, ועל כן כתוב: "רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתֶּךָ וגו'", "לֹא תִבְשֵׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ", שלא יהיה צד הטומאה יונק מחלב אמו, ולא יהיה נטמא המקדש, ולא יתעוררו הדינים.

ולפיכך אסור לאכול בשר בחלב לכל זרע קודש, שלא לתת מקום בהקדושה למי שלא נצרך, שהרי בעשיה זו תולה הדבר, בהעשיה שלמטה נתעורר למעלה.

האוכל בשר בחלב גורם לעורר את כח הטומאה

מובא בהספר של שלמה המלך, שכל מי שאוכל מאכל זה שנתבשל יחד, או שאוכלם זה אחר זה בשעה אחת, או בסעודה אחת, ארבעים יום נראה כגדי מקולס בעורו, לפני

זיו הזוהר
עד. גדי מרמז על כח הטומאה, על דרך הכתוב "הן עשו אחי איש שער" (בראשית כו, יא) כידוע.

אותן שלמעה[עיה], ומחנות של כח הטומאה מתקרבים אליו, וגורם לעורר דינים בעולם, דינים שאינם קדושים.

ואם מוליד בן באותן הימים, נמשכה לו נשמה מצד הטומאה שאינה נצרכה, וכתוב: **"והתקדשתם והייתם קדשים וגו'"** (ויקרא יא, מד), הבא להטמא מטמאין לו בודאי, שכתוב: **"ונטמתם בם"** (שם פסוק מג), חסר אל"ף, טומאה של מאכל איסור מטמטם ביותר[עיה], שאין רשות לטהר כך, כמו בשאר מיני טומאה שנטהרים.

ועוד, שיש לו לפחד מחיות רעות, שהרי בעיניהם כגדי נראה, ויכול להנוק, לפי שצולם האלהים שבאדם עבר ממנו.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכד ע"ב

ה' אמר כן בשביל להתפייס עם ישראל שהם יאמרו שרוצים את ה' ולא מלאך
"הנה אנכי שלח מלאך לפניך וגו'", אמר רבי אלעזר, דבר זה לא אמר הקדוש ברוך הוא אלא באהבתו לישראל להתפייס עמהם, משל למלך שהיה מבקש ללכת עם בנו, ולא רצה לעזבו, בא אליו בנו והיה מתיירא לבקש מן המלך שילך עמו, הקדים המלך ואמר, הרי שר צבא פלוני ילך עמך לשמרך בדרך, אחר כך אמר, השמר לך ממנו שהרי אינו אדם שלם, אמר בנו, אם כן או אני אשב כאן, או אתה תלך עמדי ולא אפרד מעמך, כך הקדוש ברוך הוא, בתחלה אמר **"הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך"**, ואחר כך אמר **"השמר מפניו וגו'"**, בשעה ההוא אמר משה **"אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה"**.

לדעת ר' שמעון הכוונה על השכינה

אמר רבי שמעון, אלעזר בני יפה אמרת, אבל בא וראה, שבמקום הזה לא אמר משה כלום, ולא השיב דבר כנגדו, מפני מה, לפי שכאן לא נשמע התפרדות ממנו.

באיזה זמן השיב משה, בזמן שאמר הקדוש ברוך הוא **"ושלחתי לפניך מלאך"**, וכתוב: **"פי ילך מלאכי לפניך"** סתם, ולא פירש הדבר, ועל כן כתוב כאן, **"אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר"**, **"אשר אדבר"** דוקא, וכתוב: **"ואיבתי את איביך וצרתי את צרריך"**, הבל בו תולה[עיה].

כללו של דבר, שמשה לא רצה מלאך, שהרי כתוב: **"ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו"**.

זיו הזוהר

איסור. עו. שנשמע מדברי הקדוש ברוך הוא, שהוא בעצמו יעשה כל זאת, ולא מלאך, לפיכך הבין משה, שאין זה מלאך מן המלאכים, אלא השכינה הקדושה בעצמה, ולכך שתק משה כאן, אבל רבי אלעזר רצה לומר שמלאך דכאן גם כן מלאך מן המלאכים.

עה. פירוש, לפני המקטרגים שבשמים, יש מפרשים שנראה רושם של גדי מקולס בעור זה האיש, כמו שהיה בחטא העגל, שכל מי שחטא בעגל, היה נראה בעור של מצחו רושם של עגל, ויש מפרשים שכל צורת זה האיש נשתנה לצורת גדי מקולס לפני המחבלים. עו. לפי שנתפטם הגוף בדם ושומן של

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכה ע"ב

כאן קיימו מצוות פריעה

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֶל ה' וגו', מי אמר, זו השכינה, **"עֲלֵה אֶל ה'"**, כמו שכתוב: **"וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיְקַרְא אֵלָיו ה'"**^[עח], ולמה כל זה, כדי לכרות עמהם ברית, לפי שקיימו מצוות פריעה, מה שלא יצאו כך ממצרים, שנימולו בלי פריעה, וכאן קיימו מצוות פריעה, ונכנסו בקיום הברית, שכתוב: **"שָׁם שָׁם לֹו חֶק וּמִשְׁפָּט"** דוקא חק ומשפט^[עט], **"וְנָסְהוּ"**, בזה האות הקדוש שנתגלה בהם, וכאן נתקיים בהם על ידי משה כריתת הברית, שכתוב: **"וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּזְרַק עַל הָעָם וגו'"**.

רמז לשכינה הקדושה

אמר רבי יצחק, מה שכתוב: **"וַיִּזְרַק עַל הַמִּזְבֵּחַ"**, במזבח לא כתוב, אלא **"עַל הַמִּזְבֵּחַ"** דוקא^[פ], **"וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק"**, מהו **"מִרְחֹק"**, ככתוב: **"מִרְחֹק ה' נִרְאָה לִי"** (ירמיהו לא, ב)^[פא], וכתוב: **"וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מִרְחֹק"** (שמות ב, ד).

למד רבי אבא, שעד עתה עמדה השכינה בפגם^[פב], ובאותו זמן זכו ישראל יותר בחלק הקדושה, וכתרו ברית קדוש עם הקדוש ברוך הוא.

משה קישר את ישראל עם השכינה ואת שניהם בז"א

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֶל ה'", מה הטעם שאמרה לו השכינה עלה למעלה, שהרי אני וישראל נשתתף יחד בשלימות על ידך, מה שלא היה עד עתה, מה כתוב: **"וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וגו'"**, חלקו לשני חלקים, חצי הדם זרק על העם, וחצי הדם זרק על המזבח, כמו שנתבאר^[פג], וכתוב: **"הִנֵּה דַם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת ה' עִמָּכֶם"**.

"וַיִּשֶׂם בְּאֵגָנָתוֹ", באגנת כתוב חסר וא"ו, כמו שכתוב: **"שָׂרְרָךְ אֵגֵן הַסֶּהַר אֶל יַחֲסֹר הַמְּזֹג"** (שיר השירים ז, ג)^[פד].

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכו ע"א

משה וישראל זכו לדברים הרבה שלא היו זוכים בהם עד עכשיו

"וַיִּנְגַשׂ מֹשֶׁה לְבָדוֹ אֶל ה'", אשרי חלקו של משה, שהוא לבדו זכה למה שלא זכה בן אדם אחר, ישראל זכו עתה מה שלא זכו עד אותו השעה, ובשעה ההיא נתקיימו בקיום

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכו ע"א

הקדושה. **פד.** סהר רמז על השכינה הקדושה, ומדת המלכות, שאין לה אור של עצמה, כמו הלבנה, אג"ן הוא ד"ן, מז"ג הוא נו"ן, היינו שהדין שנתעורר בהשכינה נמתק על ידי התמזגות בה אור מן נו"ן שערי בינה, וכן כאן אגנת רמז על השכינה הקדושה שנעשה עמה עתה כריתת ברית.

ע. פירוש, שמשה עלה אל השכינה שנקראת אלהים, ואז באה אליו הקריאה מן ה', דהיינו ספירת התפארת. **עט.** חק ומשפט, מרמז על מילה ופריעה. **פ.** על המזבח, רמז על השכינה הקדושה. **פא.** שהשיג שם הארה ממרחק היינו מעולם הבינה. **פב.** לפי שהיו בלי פריעה. **פג.** שמרמז על השכינה

עליון הקדוש, ובשעה ההיא נתבשרו שיהיה ביניהם בית המקדש, ככתוב: **וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכְכֶם**.

זוהר חלק ב' פרשת בשלח דף סו ע"ב

אסור להסתכל בקשת ובידי הכהנים בשעה שנושאים כפיהם

וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְגו', אמר רבי יוסי, וכי מי יכול לראות את הקדוש ברוך הוא, והרי כתוב: **"כִּי לֹא יֵרְאֵי הָאָדָם וְחַי"**, וכאן אמר **"וַיִּרְאוּ"**, אלא שנתגלה הקשת עליהם בגוונים מאירים, וכך למדנו, כל מי שמסתכל בקשת כמי שמסתכל בהשכינה, ולהסתכל בשכינה אסור, ועל כן אסור לו לאדם להסתכל באצבעות הכהנים בשעה שפורסים ידיהם לדוכן.

אסור להסתכל בקשת שלמעלה ובקשת שלמטה

ואסור להסתכל בקשת שלמעלה ובקשת שלמטה, בקשת שלמעלה היינו בגוונים שלו, שכל מי שמסתכל בגוונים שלו כאילו הסתכל בהמקום שלמעלה, ואסור להסתכל בו שלא יעשה בזיון בהשכינה, קשת שלמטה מה הוא, זה אות הברית שגרשם בו באדם, שכל מי שמסתכל בו עושה בזיון למעלה.

אמר רבי יצחק, אם כן הלא כתוב: **"שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יְרִכִי"** (בראשית כד, ב), שהיה משביעו באות הזה, אמר לו, הנח להם לאבות העולם שאין הם כשאר בני העולם, ועוד, **"שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יְרִכִי"** כתוב, ולא כתוב ראה תחת ירכי, לפיכך אסור להסתכל בקשת סתם כמו שלמדנו.

בני ישראל ראו את הארת השכינה

וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, למדנו שנתגלה הקשת עליהם בגוונים יפות, מאירות, ולוהטות לכל צד, כך נשמע שכתוב: **"וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל"**, ולא כתוב, ויראו אלהי ישראל^[פ], אמר רבי יוסי, זה אור מנורת השכינה, ומה הוא, זה שנקרא נער המשמש להשכינה בהמקדש שלמעלה^[פ], ולפיכך את דוקא.

תחת רגלי השכינה היתה לבנה שנעשתה מילד שהכניסו ללבנה

"וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנַּת הַסְּפִיר", שגרשם שם תחת מקומו לבנה אחת, מאותן לבנים שהיו בונים במצרים, שלמדנו אשה אחת ילדה במצרים, ויבואו נוגשי פרעה והשליכו הילד בלבנה אחת, ובא כף יד מן השמים ויקח את הלבנה, ורשם אותה תחת רגלי השכינה, ונתקיים שם הרושם עד שנשרף בית המקדש שלמטה, שכתוב: **"וְלֹא זָכַר הָאָדָם רַגְלָיו"** (איכה ב, א).

זוהר

פה. את לרבות השכינה הקדושה. פו. פירוש, נער, כדי שיהיה נקל להם לראות זיו אורה. בענין שהשכינה נתלבשה אז בהמלאך מטטרו"ן שנקרא לבנת הספיר שמביא המעשה מאשה אחת שילדה

הארת היסוד שממנו נמשך הארה לע"ב מלאכים הסובבים את המלכות

רבי חייא אמר, לבנת הספיר, זו הארת הספיר, התנוצצות כוכבים במנורה של הרבה נרות חקוקים שהם העליונים במעלה[פי], ולוהטים לע"ב צדדים, זהו שכתוב: "וְיִסְדְּתֶיךָ בְּסַפִּירִים" (ישעיהו נד, יא),

"וְכַעֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטָהָר", מהו עצם השמים, אמר רבי אבא, כמו שעצם השמים חקוק בע"ב ענפים המתנוצצים ולוהטים בכל צד, אף כן המראה של עצם השמים ההוא כמראה השמים ממש, רבי יהודה אמר, הכל היה נרשם באור ההוא של המראה הנחקק מצד השכינה.

היךך מעונניו להקדיש

דָּקָה בְּיוֹם ?

לְקַרְא זוהר הקדוש

ההודיעה הזאת נכתבה בשבילך!!!

כאן ניתן להשיג בחינם ספרי זוהר לקל המעונניו להקדיש דקה ביום לקרא זוהר הקדוש, כל יום אתה לומד דקה זוהר ומקרב את הגאולה ברחמים (נודע דף סב"ד).

כשיבוא משיח יאמר עליך:
"בזכותך הגעתי לך יש חלק בגאולת העם".

בית שמש: 0548-436784, ירושלים: 02-6255789
בת ים: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
במרכז: 09-8323442, בצפון: 054-9788564, בדרום: 08-6108608

זיו הזוהר

שיש כאן טעות הדפוס, וצריך לומר בקנדילי, ומשמעות תיבה זו היא מלשון ליטיין, כי מנורה שיש בה קבוץ מהרבה נרות נקראת קנדילבר, ועל פי זה יובן כאן הכוונה שהלבנת הספיר היא נראה מתנוצצת בהרבה מיני קוי אור כאלו היתה מנורה של קבוץ הרבה כוכבים מאירים נחקקים בה.

מובא בתרגום יונתן בנוסח אחר. פז. קלדיטי בקנדיטי, מפורשי זההר לא מצאו משמעות תיבות האלה, ונראה לי לפרש, קלדיטי משמעותו כוכבים מאירים, דהני כלדאי נקראים על שהיו חוזים בכוכבים, והגם כי שם באות כ"ף וכאן באות קו"ף, אבל בירושלמי נזכר קלדהי בקו"ף מובא בערוך, ותיבת בקנדיטי נראה לי כמעט בלתי ספק